

ÇANAKKALE'YİM BEN

Çanakkale... Dünyada eşi görülmemiş bir kahramanlık destanının yazıldığı, binlerce şehidin kefensiz yattığı yer... Bastığı toprağı kanıyla sulayıp, toprağı “VATAN” yapanların diyarı Çanakkale... Peki ne biliyoruz? Nedir Çanakkale?

Yıl 1915'ti. Düşmanın gözü vatanın bağrında... Dağların yeşili solgun, gökyüzü bile küskün ,kapkara... Konyalı, Sivaslı, Maraşlı da vardı ; İzmirli, Adanalı, Kosovalı da...On binlerce, yüz binlerce asker Türk'ün kara talihini aydınlatacak, geleceğimize ışık tutacak bir destan yazmaya geldi Çanakkale'ye...

Oradaydım ...Gördüm, yaşadım, hissettim... Kundaktaki bebeğimin battaniyesini mermilerin üstüne örten, yavrumun yetim kalacağını da bilsem “Evlat babasız büyür ama vatansız büyüyemez.” diyen kadını ben. Kangren olup kesilmiş bacağımla “Emri yerine getirmek lazım.” diyerek cepheye koşan Bekir Çavuş'um. Cepheye parmağımın koptuğunun farkına varmadan hala tetiğe basmaya çalışan Halil'im. Asker mektubuyum ben... Hasret, bir o kadar çaresizlik ve bir o kadar da umut dolu bir mektubum yarime, anama yazılmış. Toy bir delikanlıyım bıyıkları terlemekte. Daha 15'inde... Şehadet şerbetini içmeyi dört gözle bekleyen cesur ve gururlu... Belki Darülfünun'da bir son sınıf öğrencisiyim. Hiçbirimiz mezun olamadık. Lakin uğruna can verdiğimiz sancağın gölgesinde huzur bulduk. Kuzularını kınalayıp cepheye yollayan anaların dilindeki duayım. Kağnımla mermi taşırken cepheye, durmadan, usanmadan kendini Kocabaş'ın yerine koşan Elif'im.

Bilir misiniz nasıl kaldırdı okkalarca top mermisini Koca Seyit? Seyit Onbaşı'nın göğsündeki imanım, vatan sevdasıyım ben. Alçitepe'de 1 metre kareye 6000 merminin sağanak sağanak yağdığı, mermilerin havada çarpıştığı kıyametim. Conkbayırı'yım düşmanla göğüs göğüse çarpışılan...

Masmavi denizin kana bulandığı bu savaşta, gözleri denizden mavi bir komutan... Başı dik, bakışları şimşek şimşek: Mustafa Kemal... Haykırdı “ Ben size taarruzu emretmiyorum, ölmeyi emrediyorum.” Ölünmez mi hiç? Esaret değil, cesaret yaraşır Türk milletine. “ Allah Allah” nidalarıyla coşan 57. Alay' da bir Mehmet' im ben, mermim olmazsa süngü takarım yine de dönmem yolumdan...

Az ötelerinde ölen aslanların yüzlerindeki gülümsemeyi gördü düşman. Gözlerindeki hürriyet ateşini, aylardır bitmek tükenmek bilmeyen sabrını gördü. Anladı ki Türk'ün toprağının bir karışını vermeye niyeti yok. Düşmanın yüzündeki şaşkınlık, gözündeki korkuyum ben. Sadece şanlı aslanlarım yatmaz koynumda. Neden savaşta olduğunu bilmeyen Anzaklara da “Dost bir vatanın bağrındasınız.” diyerek kucak açan toprağım ben. Göklerden hiç indirilemeyecek al bayrağım ben...

Bir hilal uğruna batan güneşler, dökülen kanlar, sönen ocaklardır Çanakkale. Dillerden düşmeyen bağı yanıkların türküsüdür. Yedi düvele korku salmak, Türk'ün gücünü göstermektir. Vatanım için bir damla terini akıtana bile duyduğum minnettir...Gururdur...

Bir devrin battığı, özgürlük güneşinin doğduğu yerdir Çanakkale...

Ben böyle bilirim Çanakkale'yi.

Gördüm...Yaşadım... Hissettim... 105 yıl geçmiş olsa da üstünden unutulmayacak, ne tarih sayfalarına ne kelimelere sığacak bir destandır Çanakkale...

Bir asır değil on asır geçse Çanakkale ruhu yaşayacak içimizde .Bu vatan toprağında doğan her çocuğa , özgürlüğümüz için ödediğimiz bedeli anlatacağız.

Uçan kuş,doğan güneş, ay ve yıldız şahidimiz olsun ! Çanakkale geçilemedi bundan sonra da geçilemeyecek !!!